

Sygn. akt II PZ 41/10

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa A. N.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Zespołowi
Opieki Zdrowotnej w K.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 grudnia 2010 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Ś.

z dnia 1 czerwca 2010 r.,

**I. odrzuca zażalenie w zakresie objętym punktem I
(pierwszym) zaskarżonego postanowienia,**

**II. oddala zażalenie w pozostałej części (punkt II zaskarżonego
postanowienia).**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy w Ś., działając na podstawie art. 171 k.p.c., odrzucił wniosek Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Zespołu Opieki Zdrowotnej w K. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 29 marca 2010 r. (pkt I) oraz odrzucił - jako spóźniony - wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku (pkt II).

W ocenie Sądu drugiej instancji, skoro przeszkoda w dokonaniu czynności procesowej istniała 30 marca 2010 r., to termin do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do jej dokonania upłynął 7 kwietnia 2010 r. Tymczasem - chociaż odpis wyroku bez uzasadnienia wpłynął do kancelarii pełnomocnika reprezentującego stronę pozwaną 8 kwietnia 2010 r. - wniosek o przywrócenie terminu został złożony dopiero 15 kwietnia 2010 r., a więc z przekroczeniem terminu określonego w art. 169 § 1 k.p.c.

Strona pozwana wniosła zażalenie na powyższe postanowienie „w sprawie odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku z dnia 29 marca 2010 r. oraz odrzucenia wniosku o sporządzenie i doręczenie w/w uzasadnienia”, zaskarżając je w całości. Skarżący zarzucił naruszenie art. 169 § 1 k.p.c., poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego polegające na przyjęciu, że jej pełnomocnik mógł złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku do 7 kwietnia 2010 r., nie biorąc pod uwagę faktu, iż dowiedział się on o uchybieniu pracownika sekretariatu dopiero 8 kwietnia 2010 r. i wysłał wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku wraz z wnioskiem o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku 15 kwietnia 2010 r. mieszcząc się tym samym w terminie, o którym stanowi art. 169 § 1 k.p.c.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i skierowanie wniosków strony pozwanej do ponownego rozpoznania przez Sąd drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 394¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie Sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji (§ 1), a nadto w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji (§ 2). W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się zgodnie, że postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające wniosek strony o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem w celu wniesienia skargi kasacyjnej jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 394¹ § 2 k.p.c. Jeżeli zatem postanowienie takie wydane zostało przez Sąd drugiej instancji w sprawie, w której przysługuje skarga kasacyjna, może być ono przedmiotem zażalenia do Sądu Najwyższego. Z kolei postanowienie oddalające lub odrzucające wniosek o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie i dlatego nie podlega zaskarżeniu zażaleniem (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNAPiUS 2000 nr 24, poz. 887, w której wyrażony został pogląd potwierdzający wpadkowy charakter postępowania o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej, którego celem jest jedynie ocena zasadności wniosku o przywrócenie terminu, w tym zbadanie, czy zaniechanie dokonania czynności było spowodowane okolicznościami niezawinionymi przez stronę). Postanowienie to - jako niekończące postępowania w sprawie, a więc niezaskarżalne w drodze zażalenia wniesionego na podstawie art. 394¹ § 2 k.p.c. - należy do kategorii postanowień, o jakich mowa w art. 380 k.p.c., który znajduje zastosowanie w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wywołanym wniesieniem zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ k.p.c. Oznacza to, że na wniosek strony (zgłoszony w zażaleniu), postanowienie sądu drugiej instancji, którego przedmiotem jest przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej może być skutecznie kwestionowane w zażaleniu na postanowienie o

odrzuconiu wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem, jeżeli miało wpływ na rozstrzygnięcie zawarte w tym postanowieniu. Inaczej rzecz ujmując, badanie na podstawie art. 380 w związku z art. 398²¹ i art. 394³ § 3 k.p.c. w wyniku tzw. uprzedniej kontroli prawidłowości orzeczenia, które nie podlega zaskarżeniu w drodze zażalenia jest dopuszczalne, jednak warunkiem takiej kontroli niezaskarżalnego postanowienia, które miało wpływ na wynik sprawy, jest zamieszczenie stosownego wniosku w środку odwoławczym skierowanym przeciwko postanowieniu podlegającemu zaskarżeniu zażaleniem. Gdy w sprawie występuje profesjonalny pełnomocnik wniosek taki powinien być jednoznacznie sformułowany, gdyż nie ma podstaw do przypisywania pismom przez niego wnoszonym treści wprost w nich nie wyrażonych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2008 r., II CZ 54/08, LEX nr 447663; z dnia 28 października 2009 r., II PZ 17/09, LEX nr 559946).

Z konstrukcji sporządzonego przez pełnomocnika będącego radcą prawnym zażalenia jednoznacznie wynika, że tym właśnie środkiem zaskarżenia zostało objęte postanowienie Sądu drugiej instancji nie tylko w zakresie odrzucającym wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, ale także w części odnoszącej się do odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności procesowej. Wskazuje na to zarówno zakres zaskarżenia, jak i powołanie jako jedyne go zarzutu zażalenia obrazy art. 169 § 1 k.p.c. Skarżący nie zawarł w zażaleniu odnoszącym się do postanowienia odrzucającego wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku ani stosownego wniosku, o którym stanowi art. 380 k.p.c., ani nawet nie powołał się na ten przepis. Zawarte w uzasadnieniu zażalenia rozważania dotyczące przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej nie mogą być same w sobie uznane za taki wniosek i wywołać skutku określonego w art. 380 k.p.

Z powyższych względów zażalenie na postanowienie odrzucające wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku podlega - jako niedopuszczalne - odrzuceniu na podstawie art. 394¹ § 2 i 3 w związku z art. 398²¹ i art. 373 k.p.c., czego konsekwencją jest oddalenie zażalenia w pozostałej części z mocy art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.